

Gilde Utrecht Nieuws

jaargang 21 nummer 2/3, augustus 2020

Van de directeur

Het nieuwe normaal begint verdacht veel op het oude normaal te lijken

Op maandag 16 maart liep ik met mijn vier kinderen - die van de ene op de andere dag niet meer naar school mochten - door een doodstille stad naar het Gildekantoor om daar samen met Nienke te regelen dat alle activiteiten van het Gilde afgezegd werden tot 6 april en te zorgen dat iedereen daarvan op de hoogte was.

We moesten de plenaire rondleidersvergadering schrappen. De eerstvolgende bestuursvergadering werd afgelast. Leesgroepen in de bibliotheek moesten per direct stoppen want alle bibliotheken gingen dicht. (De feestelijke opening van de bibliotheek op de Neude waar ik me enorm op verheugd had was al eerder afgelast). De cursussen moesten halverwege ophouden, of konden niet starten, klanten werden benaderd zodat ze hun geld terug konden krijgen. De mensen van de balie mochten niet meer komen. Er kwamen briefjes op de ruit dat we dicht waren en zo ging het maar door. Ondertussen bouwden mijn kinderen een hut onder de printertafel, losten een paar stokoude kruiswoordraadsels op, pikten mijn telefoon om onscherpe foto's van hun hut te maken en tekenden uiltjes op post-it blaadjes. Na een paar uur wandelden we naar huis en onderweg kochten we gebakjes bij bakkerij Wammes om het leven te vieren. Het meisje achter de toonbank was helemaal van slag; ze had net gehoord dat ze voorlopig in haar eentje op de winkel moest passen, al het andere personeel wilde niet meer komen. Wij waren die dag haar tweede klant.

Ik heb eigenlijk geen idee wat ik toen dacht; even een paar weken thuiszitten en dan is alles weer normaal? Of: dit kan wel eens heel lang gaan duren? Veel tijd om hier over na te denken was er niet, want mijn leven werd vanaf die dag totaal anders en drukker dan ooit tevoren. Plotseling was ik naast mijn baan bij het Gilde ook nog vijf dagen per week basisschooljuf. Het was een lief klasje, daar niet van, maar de twee banen lieten zich niet heel gemakkelijk combineren. Om het voor zowel de kinderen als voor de juf leuk te houden deden we elke dag na de lunch een uurtje "creabea".

In dat uur probeerde ik zoveel mogelijk vormen van creativiteit aan bod te laten komen. We maakten onder andere Harry-Potter-toverstokken, leerden een Surinaams liedje, maakten collages, boetseerden monsters en schreven een doorgeefverhaal. Zo nu en dan kon ik ontsnappen naar het Gildekantoor om in alle rust een paar uur te werken. Er was namelijk genoeg te doen: flyers vernieuwen, debiteuren achter de broek zitten, het jaarverslag maken. Nienke en ik ruimden het kantoor leeg omdat de vloer werd opgeknapt, de etalage werd vernieuwd, het Gilde Utrecht Nieuws werd verstuurd en er werd een paar keer vergaderd via Zoom. En ondanks het feit dat alle activiteiten waren afgelast, zaten de Gildevrijwilligers beslist niet stil. Er werd keihard doorgewerkt aan de nieuwe website, met een geweldig resultaat! Taalvrijwilligers gebruikten Skype, Zoom, mail en telefoon om contact met hun deelnemers te houden of gingen met ze wandelen op 1,5 meter afstand. Gidsen stuurden quizen, boeken en interessante (taal)weetjes rond en aspirant-rondleiders doken de boeken in. Kersverse Gildefotograaf René Veenis maakte opnamen van de uitgestorven stad (zie verderop in dit nummer.)

Zes april kwam en ging, Nederland bleef op slot. Ik ploeterde rustig door in afwachting van het 'flatten van de curve'. Gelukkig gebeurde dat in de loop van die maand. Er gloorde hoop om echt weer wat te doen toen het samenscholingsverbod per 1 juni werd opgeheven. We maakten met de CCR razendsnel

GERLOFKE HEKELAAR

TEKENING DOOR SOESJA BUUNK

plannen om weer op te starten met de zomerwandelingen. En sinds begin juli wordt er weer vergaderd, gewandeld, gefietst, gevaren, gesamenpraakt en ook de balie is weer elke dag open. Er melden zich nieuwe vrijwilligers via de vrijwilligerscentrale. We gaan aan de slag met de leesgroepen in de bibliotheek. Kortom, we zijn weer in bedrijf! Mijn to-do-lijst past niet meer op drie losse post-its. Het nieuwe normaal begint verdacht veel op het oude normaal te lijken.

GERLOFKE HEKELAAR

Van kantoor en balie

Een andere zomer na een heel lang en stil voorjaar

Als jullie dit lezen, zit de zomer er alweer bijna op; een zomer die anders was dan alle andere zomers, een zomer waarin we afstand van elkaar moesten houden, maar gelukkig wel weer op een terras konden zitten. Een zomer waarin we wel weer op vakantie konden naar de buurlanden maar dat nog niet zo heel veel deden. Een andere zomer na een heel lang en stil voorjaar.

Enthousiast waren we het jaar van start gegaan: werken met Event Booking was best even wennen. Maar het lukte en langzaam begonnen we het in de vingers te krijgen. Zomerwandelingen, voorbereid door de rondleiders, werden in het nieuwe systeem gezet, evenals de aangevraagde wandelingen. En toen werd opeens alles anders ... Wat was het stil zonder aanloop, zonder de baliemedewerkers en zonder telefoontjes. Het was een vreemde gewaarwording. Niettemin hebben we op kantoor nog veel en hard gewerkt. Zo heeft het kantoor de laatste metamorfoses ondergaan en is ook de nieuwe etalage inmiddels in gebruik. Het ziet er fris en aantrekkelijk uit, dat merken we ook aan

de vele mensen die even blijven staan om een blik te werpen op de aankondigingen in de etalage.

Eind juni, vlak voor de balie weer zou opstarten, hebben we op een bloedhete middag in het fijne en schaduwrijke Abraham Dolehofje met campingstoeltjes, zakjes chips en pakjes drinken een heel gezellige 'anderhalvemeterborrel' gehad. Het was fijn om elkaar infomeel en in zonnige omstandigheden weer te kunnen zien. Gelukkig is er weer wat reuring op kantoor: baliemedewerkers komen weer dagelijks om mail en telefoon te beantwoorden en rondleiders wandelen weer spontaan binnen. De energie spat er

FOTO: NENKE WILLEMSSEN

vanaf; rondleiders staan te springen om weer te beginnen en hoewel het aantal aanvragen nog minimaal is, groeit het gestaag! Ook de taalaanbieders en de taalvragers van zowel Nederlands als vreemde talen zijn duidelijk weer begonnen.

Zo belooft het toch een energieke en actieve (na)zomer te worden!

NENKE WILLEMSSEN

Schaken met een Gilde-nijntje

De Domtoren als koning, verzetsheldin Trijn van Leemput als dame en de Utrechtse lieveling nijntje als pion. Het Utrechts Archief heeft met bewoners en organisaties een écht Utrechts schaakspel gerealiseerd voor alle Utrechtse.

In oktober 2019 is Het Utrechts Archief een crowdfundingcampagne gestart voor een groot openbaar schaakspel met Utrechtse historische personages en gebouwen. De campagne bleek succesvol en binnen een paar weken waren de schaakstukken uitverkocht. Ook Gilde Utrecht sponsorde een schaakveld en een pion.

Bedenker en oud-gemeenteraadslid André van Schie: "Het is echt ontzettend

leuk dat nu alle Utrechtse bij Het Utrechts Archief kunnen 'Utrechtschaken'. Ik hoop dat het jong en oud aanzet om voor of na een spelletje ook binnen te gaan onderzoeken wat de betekenis is van de Utrechtse schaakstukken als Trijn van Leemput of Sint Maarten."

Haast je dus naar Het Utrechts Archief om te spelen met de enige echte Gilde Utrecht nijntje.

EDUARD POVEL MET GILDE-NIJNTJE

FOTOGRAAF ONBEKEND

Ongewone omstandigheden

Toen het vorige nummer van Gilde Utrecht Nieuws in onze brievenbussen gleed, zaten we al volop in de 'intelligente lockdown'. Velen van ons bleven zoveel mogelijk binnen en er was grote bezorgdheid voor gezondheid en samenleving.

Door het tijdsverloop tussen het inleveren van kopij en het verschijnen van het Gildenieuws was in dat aprilnummer niets van die dingen te lezen. We keken met tevredenheid terug op de viering van ons zesde lustrum en de diverse artikelen kenmerkten zich door een opgewekte toon en energieke, optimistische inhoud. Daardoor was er een eigenaardig contrast tussen de boodschap van ons blad en de nieuwe werkelijkheid waarin de Gildeactiviteiten vrijwel geheel stilstagen.

Directeur en bestuur zaten de afgelopen maanden niet stil, maar de agenda van de vergaderingen - die net als elders vooral via onlinecontacten plaatsvonden - was een totaal andere geworden. Via enkele berichten hebben we in de tussenliggende tijd alle vrijwilligers op de hoogte gehouden van ons denken en de aanpak in deze ongewone omstandigheden.

Inmiddels is er weer wat beweging gekomen: rondleidingen worden weer gegeven, zij het voor kleine groepen, en taalaanbieders proberen al dan niet via de digitale weg het contact en gesprek met hun deelnemers op gang te houden of te brengen. Voor de nieuwe start van de cursussen vanaf september liggen de plannen klaar.

Onze vrijwilligers hebben het werk en de onderlinge contacten geruime tijd moeten missen en we hebben in de genoemde berichten de hoop uitgesproken dat hun motivatie voor het vrijwilligerswerk en binding met het Gilde niet te veel te lijden zouden hebben onder deze periode van stilstand.

Het zal duidelijk zijn dat dit alles ook de nodige effecten heeft op de financiële huishouding van onze organisatie. De vaste kosten lopen door maar een groot deel van de inkomsten via de

rondleidingen valt weg. Op verzoek van de gemeente Utrecht hebben we een beeld gegeven van de forse impact van de pandemie en de maatregelen op onze financiën. Door de gelukkige omstandigheid dat in voorgaande jaren een stevige reserve was opgebouwd kunnen we die gevolgen dit kalenderjaar wel opvangen. Maar over de situatie in het najaar bestaat nog veel twijfel en de vooruitzichten voor volgend jaar zijn uiterst onzeker. Niet alleen heeft Utrecht - net als andere gemeenten - natuurlijk te maken met grote financiële gevolgen van de crisis; los daarvan was er eerder al sprake van een herbezinning op het subsidiebeleid waarvan de gevolgen nog niet te overzien zijn.

De vorige alinea zou ertoe kunnen leiden dat deze bijdrage een wat sombere toon krijgt, maar dat is niet de bedoeling. We zijn ervan overtuigd dat in onze gelederen genoeg ervaring, enthousiasme en ideeën aanwezig zijn om samen te werken aan een oplossing voor mogelijke problemen en gewijzigde condities. Gilde Utrecht mag dan bestaan uit voor het merendeel oudere vrijwilligers en beschikken over een bescheiden professionele ondersteuning, maar de inzet en creativiteit van deze ruim tweehonderd mensen heeft in de afgelopen dertig jaar al tot veel moois geleid. Dat geeft vertrouwen voor de toekomst!

Het bestuur zal u zodra daar aanleiding toe is op de hoogte houden van nieuwe ontwikkelingen en de consequenties voor ons beleid.

Met de wens dat deze zomer (die als u dit leest al bijna voorbij is) voor velen van ons toch de nodige ontspanning en plezier mag brengen, sluit ik deze bijdrage af.

JULI 2020

HANS MARCELIS, VOORZITTER

HANS MARCELIS

FOTO: CHRISTIEN BOELES

Gilderondleiders in coronatijd

In de loop van het voorjaar werd duidelijk dat het tweede nummer van Gilde Utrecht Nieuws dit jaar geen gewoon nummer zou worden. Er zijn geen evenementen waar leuke verslagen van gepubliceerd kunnen worden, geen wandelingen en geen bijzondere activiteiten. We hebben daarom een aantal rondleiders gevraagd hun ervaringen met ons te delen over hoe zij de crisis ervaren, persoonlijk en in relatie tot hun Gildewerk.

De mooie en soms heel persoonlijke verhalen die we ontvingen zijn door Aart de Veer en Cor van Santen (redacteurs van Gilde Utrecht Nieuws) verwerkt in dit artikel.

Eindelijk tijd voor Dali en Chagall – door Joke van den Boogaard

Ten eerste ervaar ik dit als een nog nooit meegemaakte situatie. Vreemd dat je beperkt bent in je sociale leven. Even gezellig een wijntje pakken in de stad, een bioscoopje pikken, naar theater, de sauna etc.: het kan niet, maar ook niet op elk gewenst moment naar de kinderen, kleinkinderen en vrienden. Dat is het gemis in de privésfeer maar ook het niet kunnen rondleiden van mensen in de stad is een gemis.

Voor het Gilde heb ik geen nieuw thema uitgewerkt. Veel heb ik me beziggehouden met nog schitterende boeken die ik al enige jaren heb liggen en waar ik gewoon nog geen tijd voor gevonden had: over de schilders Dali en

Chagall. Mijn eerste kennismaking met Dali was in zijn museum in Figueras waar ik werd overdonderd door zijn absurditeit en genialiteit hetgeen een jaar later leidde tot een tweede bezoek waar ik meer gericht en met meer achtergrondinformatie een aantal van zijn stukken heb bekeken.

Samen met mijn partner heb ik enorm veel gefietst maar dan niet in de stad maar ver erbuiten. Veel gefietst richting Oudewater, Gouda, Reeuwijk en Boskoop waar mijn roots liggen. En we hebben heel veel leuke fietspaden ontdekt waarvan wij het bestaan niet wisten. In de stad ben ik weinig geweest.

Voor je uitstaren is geen optie – door Alfred Sturkenboom

De corona en ik, of ik en de corona: een slecht koppel.

Na het overlijden van mijn vrouw in september 2019 heb ik mijn uiterste best gedaan mijn activiteiten te blijven voortzetten. Zoals ik in het stukje in GUN van december 2019 al schreef: Bep drukte mij op haar sterfbed op het hart om door te gaan met al mijn activiteiten. Dat heb ik braaf gedaan, maar toen kwam die lockdown en pats, alles kwam tot stilstand. Geen kamerkoorrepetities, laat staan concerten, geen rondleidingen, geen aannamescommissie, geen vrijwilligerswerk voor de kerk. “Ik wil geen kluizenaar worden”, zo sprak ik tot mijzelf. Maar je wordt teruggeworpen op jezelf. Contacten worden minimaal en gaan voornamelijk via telefoon, mail en whatsapp. Van nature ben ik iemand die zijn ervaringen en belevenissen met anderen rechtstreeks wil delen.

Wat ga je doen? Voor je uitstaren is geen optie, laat staan bij de pakken neerzitten. Het weer zat mee, dus veel eropuit gaan. Wandelen doet wonderen, want je bent fysiek bezig en de zorgen kunnen opzijgezet worden. Dat wandelen had meestal plaats buiten de stad, in de stad moest je maar niet zijn. Eén keer echt de binnenstad bezocht (daar foto's gemaakt) en gemerkt dat het daar bijna uitgestorven was. Dat is nu veranderd, de regels zijn iets soepeler en sommigen lappen regels aan de bekende laars. Wandelen is dus een prettige bezigheid en omdat mijn buurman, eveneens weduwnaar, daar ook van houdt, liepen wij eenmaal per week zo'n drie à drieënhalf uur. Fotograferen, uitgebreid kletsen en ervaringen uitwisselen hoe het leven zonder partner zich voltrekt. Inhoudelijk ga ik daar niet verder op in, wel zeg ik dat we de stadsdelen buiten het bekende centrum van Utrecht onder de loep namen. De nieuwe muurschilderingen moeten worden vastgelegd met de camera.

JOKE VAN DEN BOOGAARD FOTO: GILDE-ARCHIEF

ALFRED STURKENBOOM FOTO: GILDE-ARCHIEF

Ik sla me er aardig doorheen, maar je verlangt naar contacten zoals die er waren. Opa Alfred wordt nog wel eens opgeroepen om op zijn jongste twee kleinkinderen te passen in Zuilen en dat is geweldig. Mijn oudste kleinkinderen wonen in Sittard en daar ga je niet zo snel naartoe. Mijn oudste kleindochter loopt stage in een verpleeghuis, dat is dus van beide kanten oppassen geblazen.

Ik hoop van harte dat het werk als rondleider langzaam weer kan worden opgestart, want dat mis ik echt wel (op z'n Utreregs: eg well!). Sterkte allemaal en gauw tot ziens!

Verhalen over vorsten, ridders en jonkvrouwen – door Karen Wesdorp

Deze crisis is voor veel mensen zwaar maar voor mij persoonlijk valt het mee. Het voornaamste: mijn familie en ik zijn gezond! Verder een heel lege agenda: geen verplichtingen; er moet niets. Dat geeft voor een actief persoon zoals ik rust en verdieping en ik denk na over wat wel en wat niet belangrijk is. Het weer is fantastisch, dus ik ben veel buiten: tuinieren, wandelen, fietsen. Ik mis natuurlijk wel het contact met vrienden, familie en mijn vrijwilligersactiviteiten – maar dat is tijdelijk.

Ik heb begin dit jaar veel tijd besteed aan nieuwe wandelingen, met name over de bevrijding en WOII. Die gaan helaas niet door maar ik heb nu de mogelijkheid om me nog meer in het onderwerp te verdiepen via documentaires en informatie in de pers. Ook merk ik dat veel mensen behoefte hebben om weer op stap te gaan en met het Gilde willen wandelen; ik ben hiervoor al benaderd door vriendinnen en kennissen.

Iedere ochtend vroeg wandel ik vanaf Hilversum Zuid over de hei richting Hollandsche Rading. Vaak loop ik over de Graaf Floris V-weg en kom ik een oude stenen provinciegrenspaal tegen, met aan de Utrechtse zijde het wapen van de provincie Utrecht en aan Noord-Hollandse zijde het wapen van het graafschap Holland. De grens dateert uit 1351 en liep in het oosten kaarsrecht vanaf

het Gooimeer (toen Zuiderzee) richting de Domtoren tot aan de Vuursche Dreef in Hollandsche Rading. Vanaf de Vuursche Dreef loopt de grens in een rechte lijn naar het westen over de Floris V-weg en Kanaaldijk.

Als jong meisje las ik graag historische verhalen over vorsten, ridders en jonkvrouwen. Ook Floris V, graaf van Holland, bijgenaamd 'der keerlen god' (god van de kerels, van de gewone man) hoorde daarbij. Tijdens mijn wandelingen kwam de interesse in hem weer terug!

KAREN WESDORP

FOTO: PRIVÉ-ARCHIEF

Er doen veel verhalen de ronde over Floris: in het woeste gebied tussen de Vecht en de huidige Floris V-weg werd hij in 1296 door vijandige edelen met wie hij een machtsstrijd voerde gevangengenomen. Door deze mythe werd de Rading-West omgedoopt tot de Floris V-weg. Melis Stoke, 'clerc' op de grafelijke kanselarij van Floris V, vertelt in zijn Rijkroniek hoe Floris naar de bisschop van Utrecht reisde om zich daar te verzoenen met een paar lastige edelen. Er werd een overeenkomst gesloten om het conflict bij te leggen. Daarna vertrokken de meeste edelen om een hinderlaag voor te bereiden.

Met Gijsbrecht van Amstel dronk hij eerst nog een glas wijn en ging daarna op valkenjacht. Onderweg werd Floris gevangengenomen door de samenzweerders. Men dacht dat de plaats van gevangenneming aan de huidige Floris V-weg (vlak bij 'mijn' grenspaal) was.

Maar volgens Melis Stoke reed Floris de Catharijnepoort (aan de westkant van Utrecht) uit naar de Stadsweide, dicht bij de Vecht en een half uur gaans buiten de stad. De Floris V-weg ligt veel verder dan een half uur van de stad! Hoe het ook zij, kort na zijn gevangenne brachten ze hem onder in het Muiderslot. Intussen verspreidde het nieuws van de ontvoering zich. Burgers en boeren gingen op weg naar Muiden om de vrijlating van Floris te eisen. Al snel lag er rondom het Muiderslot een groot aantal manschappen dat maar één ding wilde: hun graaf. De gijzelnemers besloten om Floris mee te nemen naar een andere plek. Zijn handen werden op zijn rug gebonden en hij werd op een paard gezet. Al vlug stuitten zij op een troep gewapende mannen. Gerard van Velzen raakte in paniek en trok zijn wapen. De Hollandse graaf moest uiteindelijk eenentwintig dodelijke steken incasseren. Al met al ben ik toch een beetje teleurgesteld dat Floris zich niet op mijn wandelroute heeft bevonden; daarom heb ik maar een toepasselijke foto bijgevoegd!

In de file voor de mileustraat en 'raamvisite' – door Klaas Meester

Dan ineens is er een virus in het land. Exportproduct vanuit China waar, zoals we tijdens de pandemie merkten, heel veel dingen vandaan komen. Zo hadden we ineens gebrek aan van alles, waaronder ook mondkapjes. Dan merk je hoezeer we ons afhankelijk hebben gemaakt van slechts enkele leveranciers en dan natuurlijk vooral de goedkoopste.

We haalden de schouders op. Toch dook het virus ineens ook hier op. Het land gaat in lockdown. Alles lag van de ene op de andere dag stil. Heb je net je voorgerecht besteld in een restaurant, moet je binnen een half uur weg. Voor mij stopten van de ene op de andere dag niet alleen de rondleidingen van het Gilde maar ook mijn rondleidingen bij Domunder, mijn zang en mijn tennis. Vond ik het erg? Eigenlijk viel het wel mee. Het voelde een beetje als vakantie. Een lege agenda, hoe heerlijk.

Dan ga je andere dingen doen. Ik heb veel gefietst, gelezen, maar ook mijn hele huis aan de binnenkant geschilderd. Ik wilde ook het buitenwerk doen, maar dat heeft mijn vrouw verboden. 'Jij gaat niet meer 6 meter boven de grond uit een dakkapel hangen.' Ook heb ik grote opruiming gehouden. Ik was niet de enige die naar de vuilstort ging. Door de week, dacht ik maar. Maar ook toen stond ik in de file voor de milieustraat.

Ik heb niet veel aan het Gilde gedacht, in tegenstelling tot sommige andere rondleiders. Paul stuurde in hoog tempo zoveel beschrijvingen over de geschiedenis van Utrecht dat ik het qua lezen niet bij kon houden. Zeker ook gelet op de vele reacties realiseer je je weer hoeveel kennis er over de stad bij de rondleiders is. Guus verraste ons regelmatig met

KLAAS MEESTER

FOTO: PRIVÉ-ARCHIEF

zijn taalwetenswaardigheden. Hoewel het ontraden werd zijn we gewoon op onze kleindochter blijven passen. We hebben risico tegen levensgeluk afgewogen. Wel spraken we met elkaar af de kring van ontmoetingen buiten de deur uiterst beperkt te houden. Dan wordt in deze coronatijd ook nog eens onze tweede kleindochter geboren. Nichtje van de eerste. We hebben ervaren wat raamvisite inhoudt. Maar ook dat hebben we inmiddels weer losgelaten. We blijken niet de enige grootouders te zijn die toch oppasten. Als we, zoals bij het mooie weer van mei, met onze kleindochter naar het grasveld in Amelisweerd gingen, bleken daar veel meer grootouders met kleinkinderen te genieten. Mooi toch?

Varen op een schip zonder kompas – door Gerrit van de Kraats

De C-crisis is mij overvallen. Iets dergelijks kennen wij alleen uit de geschiedenisboekjes. Het voelt erg leeg als plotseling alle afspraken en verplichtingen wegvallen. Net gestart met de Rampjaarwandelingen en de Odensehuislezingen en dan ineens: stop! Dan is het even zoeken naar een nieuw ritme. Gilde-activiteiten (nieuwe thema's of zoiets) heb ik niet opgepakt. Ik was net begonnen in 'De onzichtbare maat' van Andreas Kinneging. Heel boeiend, maar na 200 pagina's ben ik gestopt. De hele dag lezen is net iets te veel van het goede. Ik heb de schuur opgeruimd (hard nodig, dat wel), heb een lintzaag gekocht en ben gaan hobbyen. Zo maak ik houten timmermansgereedschap, zoals kruishouten in diverse uitvoeringen, hartzoekers, verstekhaken en dergelijke. Steeds in een andere combinatie van mooie, tropische houtsoorten en messing. Dat is één, maar onderwijl staat het denken niet stil. Bij de voorbereiding van de wandeling Rampjaar 1672 viel me opnieuw op hoe de kerk en de overheid reageerden op 'de ramp'. Naast de reguliere kerkdiensten werden er twee keer per week extra diensten belegd in drie kerken. Ze zaten overvol. Boetendiensten. De mensen kwa-

men bijeen, beleden de persoonlijke en maatschappelijke zonden en baden God om ontferming. Zo las ik dat een paar jaar eerder, in 1654, tijdens de Eerste Engelse Oorlog, het stadsbestuur van Utrecht een brochure uitbracht om de burgers te manen tot het onderhouden van de zondagsrust.

Het houdt mij bezig dat wij kennelijk het christelijk geloof zo ver achter ons gelaten hebben, dat vrijwel niemand God meer noemt, zeker de bestuurders niet. Kennelijk is Hij zo naar de marge verdwenen, dat wij zonder Hem verder kunnen. Ook 'in ramp en tegenspoed'. Ik beschouw dat als varen op een schip zonder kompas. Overigens, ik zeg 'God in de marge', helemaal uit het zicht is Hij niet. Lees Ger Groot (De geest uit de fles), Yvonne Zonderop (Ongelofelijk), Martin Sommer (De kleine Tocqueville) en je ziet dat er mensen zijn die, zonder zich christen te noemen, signaleren wat wij kwijt zijn. Aanbevolen!

Dit wil ik met jullie delen: omdat de Christus van Pasen en de Geest van Pinksteren leven, houd ik goede moed!

GERRIT VAN DE KRAATS

FOTO: SUUS & ZO

Varen met Romeinse schepen

Misschien heb je 'm wel zien varen over de Singel en door de Oudegracht: een replica van het Romeinse schip, De Meern 1. In 2003 werd in Leidsche Rijn het echte schip gevonden, dat nu te bewonderen is in Castellum Hoge Woerd.

De Stichting Romeinse Schepen heeft het huidige schip overgenomen van Woerden, waar het een tijdje heeft gevaren met verhalen over Laurium, het Woerdense castellum. Omdat men in Woerden de organisatie niet meer rond kreeg zijn door Erik Graafstal (de Romeinenspecialist van Castellum Hoge Woerd) en Theo van Wijk (de grote man achter Domunder) de schepen – er is er nóg een – naar Utrecht gehaald. Ik had al in een vroeg stadium contact met beide heren om Gilde Utrecht te betrekken bij dit project. Een tijd heb ik niets gehoord, totdat plotseling de vraag kwam of ik gidsen kon regelen die in een

proefperiode van twee weken verhalen konden vertellen tijdens rondvaarten. Dankzij de gulle medewerking van acht rondleiders hebben we een Romeins schip-team kunnen samenstellen dat met elkaar zo'n 18 rondvaarten heeft begeleid met wetenswaardigheden onderweg. Een geweldige ervaring om met dit houten schip van 24 meter tussen de terrassen op de werf van de Oudegracht te varen. In september, als de Singel weer rond is, gaan we weer een paar weken aan de slag; daarna gaat het schip terug naar zijn ligplek aan de museumhaven van Vreeswijk. In het voorjaar van 2021

worden de ervaringen van de proeftijd omgezet in een vast aanbod en zullen we structureel deel uitmaken van een project dat de (scheeps)geschiedenis van Utrecht vanaf een uniek schip bij de mensen gaat brengen, een mooie aanvulling op ons rondleiderswerk. O ja, hoe zit het dan met corona op dat schip? Er zijn 34 zitplekken, waarvan er 16 gebruikt worden om afstand te bewaren, met schermen van plexiglas tussen de banken. Dat moet veilig zijn.

GERRIT HUISMAN

HET ROMEINSE SCHIP DE MEERN 1 IN DE SINGEL

FOTO: GERRIT HUISMAN

Berichten uit de CCTA

Sinds mijn vorige bericht in dit blad zijn de activiteiten bij het Gilde, en overal elders, drastisch aangepast. Bijeenkomsten, zoals de taaltref die voor juni jl. was aangekondigd, konden geen doorgang vinden. Ook de leesgroepen in de bibliotheek, het werk bij de taalscholen en ook de samenspraak (taalbegeleiding een-op-een) ondergingen de invloed van de situatie.

Toch was het allerminst zo dat alle taalactiviteiten zijn stilgevallen en dat er niets gebeurde in de afgelopen maanden. Velen van ons zochten in deze periode naar oplossingen om de taalondersteuning op een of andere wijze door te kunnen laten gaan. In veel gevallen werden de contacten met onze deelnemers voortgezet via Skype, Zoom en dergelijke. Anderen zochten de oplossing in het maken van wandelingen met degene die zij begeleiden om zodoende de conversatie een-op-een op een veilige manier doorgang te laten vinden. Hulde aan onze vrijwilligers voor hun inzet en inventiviteit in deze moeilijke maanden. De CCTA heeft in deze periode een tweetal nieuwsbrieven gezonden aan

de taalvrijwilligers. Daarin werden ook diverse tips aangegeven om het contact met de taalvragers en de taalactiviteiten in enigerlei vorm voort te zetten. Voorzichtig durven we in de CCTA te denken aan het weer opstarten, in welke vorm dan ook, van enkele van onze activiteiten, zoals een taaltref in het najaar. Ook wordt er gewerkt aan het opstarten van de leesgroepen in de bibliotheken. Een nieuwe vrijwilliger, Marjolein Udo, heeft zich bereid verklaard om als coördinator daarvan op te treden. In dit verband valt nog te melden dat de Centrale Bibliotheek haar deuren weer heeft geopend, en ook weer beschikbaar is voor onze vrijwilligers en deelnemers in samenspraak. Het Bartholomeus

Gasthuis verwacht binnenkort het restaurant weer voor publiek te kunnen openen.

Veel succes gewenst met alle activiteiten. Hopelijk kan de moeilijke periode, die nog zeker niet helemaal achter ons ligt, ook een stimulans zijn om ons werk met enthousiasme en inzet voort te zetten, zodat mensen die dat nodig hebben weer goede taalondersteuning kunnen krijgen.

Nogmaals dank voor ieders inzet, speciaal in deze tijd, en tot ziens! Vragen, opmerkingen en ideeën zijn meer dan welkom op kantoor@gildeutrecht.nl.

MARTIJN VERVIERS

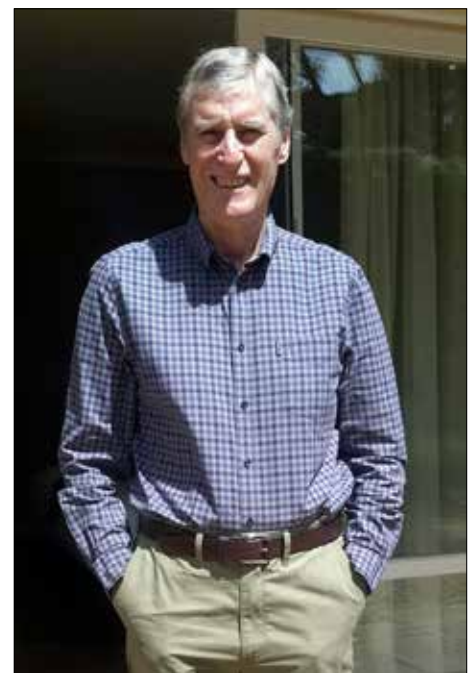
Taalmaatje in coronatijd

David Curry is bij het Gilde taalaanbieder voor mensen die graag Engels willen leren. Zijn ervaringen in coronatijd deelt hij met ons.

Hij vertelt dat hij niet direct bezig is geweest met het verder ontwikkelen van taalkennis of in die zin met het vrijwilligerswerk bezig is geweest. Wel heeft hij veel gefietst en gewandeld zoals op Terschelling, de Utrechtse Heuvelrug en in andere gebieden buiten de stad. In de stad is hij niet veel geweest de afgelopen maanden.

“Ik heb de lockdown positief ervaren. Tijd om me te concentreren op andere dingen in en om huis, tuin en volkstuin. Ik heb twee taalmaatjes en we waren het eens dat we zouden ophouden tot betere tijden. We hielden een paar keer contact via e-mail maar meestal om te bevestigen dat we voorlopig geen afspraken zouden maken. We zijn weer zover. Mijn eerste afspraak is volgende week.”

DAVID CURRY

DAVID CURRY

FOTO: PRIVÉ-ARCHIEF

De Gilde-cursussen in coronatijden

Onze folder voor het cursusjaar 2020 zag er veelbelovend uit, maar ook voor de cursussen ging het anders. We waren enthousiast begonnen met LeerMij-UtrechtKennen en Architectuur buiten de Singels-West. Maar na drie sessies moesten we half maart de deelnemers melden dat we gingen stoppen. Na maanden van grote stilte zijn we eind juni (veilig!) bij elkaar gaan zitten en

hebben we (Marie-Louise Kuipers namens het bestuur, Thea Boekhout en Otto Verkoren van architectuur Binnenstad en Gerrit Huisman voor LMUK) besloten toch weer voorzichtig te beginnen.

Hoe? Met kleinere groepen van 8 tot 15 deelnemers en met een beperkt programma: LMUK4 valt af, LMUK3 start op 26 september. Ook Architectuur buiten

de Singels-Oost zal op de geprogrammeerde datum starten.

Architectuur Binnenstad zal niet worden ingehaald dit najaar maar weer starten in het voorjaar van 2021. Waarbij we blijven hopen dat we in de loop van de tijd onze cursussen weer 'normaal' kunnen aanbieden.

GERRIT HUISMAN

Lezingen en Historische Cafés van Oud-Utrecht

Het Historisch Café heeft vanaf september een nieuwe locatie: de theaterzaal van de bibliotheek op de Neude. Kijk voor het programma op de website van Oud-Utrecht.

De eerste lezing is gewoon weer in het Bartholomeus Gasthuis op 23 september 19.45 uur. Het onderwerp is dan Kamp Amersfoort.

GERRIT HUISMAN

BIBLIOTHEEK NEUDE

FOTO: GERLOFKE HEKELAAR

FOTO'S: RENÉ VEENIS

Interview met Hans Baken

Een grote digitale vooruitgang

Toen Hans Baken in 2018 op zijn 64ste een punt zette achter zijn professionele IT-carrière, wendde hij zich na enkele maanden tot de Utrechtse Vrijwilligerscentrale. "Ik zocht een fijne tijdsbesteding en wil gewoon maatschappelijk relevant bezig blijven", vertelt hij op een zonnige middag in juni in het fraaie appartement dat hij samen met zijn vrouw Margo bewoont in Maarssen.

Op de website van de Vrijwilligerscentrale zag hij niet direct iets dat hem aansprak, dus maakte hij gebruik van de optie waarbij de Centrale een aantal actuele vacatures aanbiedt. "Zo kwam ik in contact met Gilde Utrecht dat iemand zocht voor hun website. Dat sprak mij aan en ongeveer gelijktijdig met de komst van Gerlofke Hekelaar als nieuwe directeur van Gilde Utrecht ben ik in 2019 begonnen met dit IT-werk."

Het werd uiteindelijk een project dat veel meer tijd en energie kostte dan vooraf voorzien, maar Hans kijkt er met veel voldoening op terug. "Bovendien heb ik het niet alleen gedaan, maar in overleg met velen die bij het Gilde actief zijn zoals Wolter te Riele, die nauw betrokken was bij de vorige versie van de Gildewebsite en die de handige indeling van rondleidingen in categorieën en

rubrieken mede heeft opgezet. Maar ook met Marjan Heisterkamp en Oetsia van der Wijk was de samenwerking heel plezierig. Zo hebben zij de pagina's over Cursussen en Taalbegeleiding vrijwel geheel verzorgd. Verdere bijdragen aan de vormgeving van de website komen van Ido de Jonge voor kleurstelling en lettertypen, van Emmy Kattenbelt voor de iconen en van Oetsia voor grafische elementen. En ook het contact en overleg met Gerlofke en Nienke op het Gildekantoor verliep steeds prettig." Nog meer tijd dan in de vernieuwing van de website stak Hans in het project Event Booking. Dat is een webapplicatie die Gilde Utrecht gebruikt om rondleidingen te beheren, inclusief online inschrijven en betalen. "Dat klinkt simpel maar daarvoor moest veel werk worden verzet", vertelt Hans. De traditionele werkwijze van

HANS BAKEN

FOTO: COR VAN SANTEN

de baliemedewerkers was vatbaar voor veel verbeteringen, en de registratie van rondleidingen-op-aanvraag kon in Event Booking geïntegreerd worden. "De uiteindelijke winst is dat je sneller werkt, met minder kans op fouten, en dat je gemakkelijk totaaloverzichten maakt. Van de meer dan zestig rondleidingen hebben we een digitale catalogus gemaakt die bezoekers van de website heel snel laat zien wat het Gilde te bieden heeft." Wie de website raadpleegt, ziet direct wat Hans bedoelt. Zo zijn de verschillende rondleidingen per rubriek gegroepeerd. Met icoontjes (bijvoorbeeld architectuur, kunst, forten, oorlog & vrede en natuur) kom je al snel terecht bij wat je zoekt. En dat is precies de opzet van de moderniseringsoperatie. "Mensen moeten heel gemakkelijk de weg kunnen vinden, anders haken ze af en ben je ze kwijt", stelt Hans. En dat dit gelukt is, stemt hem tevreden. Daarbij

HANS BAKEN

FOTO: PRIVÉ-ARCHIEF

is hij behalve over de samenwerking met de baliemedewerkers ook erg te spreken over de contacten met NetSolid, het bedrijf dat de website 'in de lucht houdt' en alle gewenste vernieuwingen heeft gerealiseerd. "Het was niet altijd gemakkelijk maar gelukkig zijn we er samen uitgekomen."

Medio mei is de nieuwe website van het Gilde de lucht ingegaan. Door de corona-epidemie heeft de hele operatie nauwelijks vertraging opgelopen en Hans kijkt met voldoening terug op wat er is bereikt. "Ik heb bijvoorbeeld veel uren thuis aan dit project besteed, ook omdat het Gildekantoor gesloten

was. Maar ik houd er wel van om zelf mijn dagindeling te kunnen bepalen en dat ging op deze wijze goed. Beroepsmatig was ik als IT-professional gewend aan strakke planningen. In een vrijwilligersorganisatie als het Gilde ligt dat anders. Daar moest ik aan wennen maar het heeft me ook wat geleerd over de voordelen van de 'onthaasting' die past bij deze fase in mijn leven. En als je dan complimenten krijgt van de gebruikers bij het Gilde omdat het resultaat goed bevalt, dan is mijn doel bereikt."

Dat wil niet zeggen dat de er niks meer te verbeteren valt. Zo vindt

Hans dat de teksten bij de diverse rondleidingen in de catalogus nog wel beter en uitgebreider kunnen. "De thema's worden wel benoemd maar de beschrijving is vaak wel erg summier. Ik denk dat de gidsen 'hun' rondleidingen met een wervende tekst beter kunnen verkopen. Zij weten bij uitstek waarom mensen zo'n rondleiding zouden moeten meemaken. Ik hoop dat dit resulteert in pakkende teksten waarop velen afkomen."

COR VAN SANTEN

IT-architect met een passie voor wereldmuziek

Hans Baken is in 1954 geboren in Eindhoven waar hij een hts-opleiding Informatica voltooide. Dat was destijds een nieuwe studie. Daarmee ging hij aan de slag als systeemp programmeur bij Philips Telecommunicatie Industrie in Hilversum. Later werkte hij onder meer bij ABN Amro en IBM Nederland als IT-architect aan de technische infrastructuur van grote rekencentra. Lange tijd woonde hij met echtgenote Margo en twee zonen in Mijdrecht. Na het uitvliegen van de kinderen werd Maarssen acht jaar geleden de thuisbasis. In de nieuwe wijk Op Buuren kochten Hans en Margo een appartement waar ze sindsdien met veel plezier wonen. De naam Op Buuren verwijst naar een buitenplaats die al in de middeleeuwen bekend was.

De buitenplaats zelf moest in de loop der eeuwen wijken voor de aanleg van onder meer het Amsterdam-Rijnkanaal en de spoorlijn Amsterdam-Utrecht. De retro-architectuur en de grachten die de wijk kenmerken, doen denken aan de bouwstijlen zoals die voorkwamen in de dorpskernen aan de Vecht. Werken voor vrijwilligersorganisaties zoals Gilde Utrecht is Hans niet vreemd. In het verleden maakte hij vaker websites voor verenigingen of maakte hij het ontwerp voor een ledenadministratie. "Ik houd ervan om zaken simpel en inzichtelijk te maken met gebruikmaking van bestaande middelen", zegt hij zelf. Zijn nieuwste uitdaging in het appartementencomplex waar hij woont is de realisatie van zonnepanelen op het dak, een project waarin hij voor de eigenaren een concrete opzet

heeft gemaakt. Een heel andere hobby van Hans is zingen in een koor. Als bariton is hij momenteel lid van twee koren in Amsterdam. Chubritsa is een gezelschap dat Bulgaarse muziek als repertoire voert en Slavuj zingt liederen uit landen in de wijde omtrek van de Zwarte Zee. De passie voor deze muziek is bij Hans ontstaan toen hij in zijn studententijd met muziek en volksdansen uit de Balkan in aanraking kwam. Beide koren treden behalve in Nederland ook op in de landen waaraan ze hun repertoire ontleen. Dat levert daar veel waardering op omdat men het ziet als een goede bijdrage tot de instandhouding van die zangcultuur.

Interview met René Veenis

Over auto's en foto's maar ook over mensen

Sinds eind vorig jaar hoort René Veenis bij Gilde Utrecht. Hij werd getipt door Hannie Overduin van de balie: "Ze zoeken iemand die wil helpen bij de herinrichting van de ruimte aan de Lange Smeestraat, dat is iets voor jou!"

Het was een schot in de roos. René heeft zijn eigen klussenbedrijf annex woonhuis aan de Gruttersdijk. Hij maakte een offerte voor nieuwe computertafels en een andere printeropstelling. Toen dit werk naar tevredenheid was afgerond, raakte hij in gesprek met Gerlofke, ook over zijn recente fotowerk. Dat kwam goed uit want na het vertrek van Christien Boeles was een nieuwe fotograaf nodig. Met zijn Boomalone – een boom in voorjaarstooi in Amelisweerd – op de opslag van het vorige nummer heeft hij een nieuwe trend gezet. We zijn er blij mee. Kijk eens even naar de zomerfoto op de omslag van dit nummer.

Om iets meer te weten te komen over René toog de interviewer naar zijn werk- en woonplek en liet zich meevoeren met de verhalen van deze charismatische man (markante kop, kort grijs haar). Van die verhalen gaan er geen dertien in een dozijn.

Ik ben geboren op 5 – 4 – '54 (makkelijk te onthouden) en over een paar maanden krijg ik mijn eerste AOW.

Maar ik ga gewoon door als zzp'er met mijn klussenbedrijf. Ik pak alles aan, maar mijn voorliefde gaat wel uit naar auto's. Ik ben nu in mijn garage bezig met de renovatie van mijn Mercedes 200D uit 1966, die een nieuwe motor en een 5-versnellingsbak krijgt. Buiten staat mijn Citroën Diesel 1800 cc die ik overigens niet in de binnenstad mag gebruiken.

Voor ik dit bedrijf had, heb ik na een scala aan opleidingen (twee jaar hbs, lts, mts en ten slotte hbo sociaal en cultureel werk) gewerkt als trainer, o.a.

bij de opleiding van rechercheurs in Zutphen. Ik heb korte tijd bij diverse bedrijven gewerkt, waaronder NS en de PTT, maar de sleur van een vaste baan en het werken voor een baas stonden me tegen. Ruim 25 jaar geleden startte ik mijn klussenbedrijf in Utrecht. Dit pand was oorspronkelijk een breed pakhuis uit de jaren '20 van de vorige eeuw, het is later verdeeld in drie geschakelde woonhuizen. Bovenop heb ik met de burens een penthouse gebouwd, zodat we nu alle drie vier woonlagen hebben. Beneden heb ik mijn werkplaats, boven woon ik. Op de gevel heb ik beneden GARAGE geschilderd en boven KASTEEL – als kind wilde ik al in een kasteel

wonen (maar eigenlijk ook in een garage).

Als klein kind woonde ik in Amsterdam. Ik heb een oudere en een jongere broer – en met allebei nog goed contact. Mijn vader (die voor de BPM, later Shell, werkte) was dertig jaar ouder dan mijn moeder en ze zijn nooit getrouwd, en woonden ook niet samen. Het was geen geschikte situatie voor een gewoon gezinsleven. Mijn moeder was een intelligente, lieve vrouw maar enigszins naïef. Ze werd sterk gedomineerd door een oudere zus, die wees mijn vader af en nadat hij een geldlening had aangenomen van een jongere zus (nota bene om ons te helpen) werd hij de laan uitgestuurd. Ik heb hem nooit (bewust) gezien! Mijn moeder kreeg goed werk bij de heer Oudemans van het pinetum Schovenhorst (een coniferetuin) in Putten. Daar legde ze een archief aan van natuurgebieden. Oudemans was met Jac.P. Thijsse de oprichter van Natuurmonumenten. Later werkte moeder bij uitgeverij Callenbach in Nijkerk, waar we ook gewoond hebben.

RENÉ VEENIS IN ZIJN MERCEDES

FOTO: PRIVÉ-ARCHIEF

Er zijn gebeurtenissen van heel lang geleden die ik me nog in detail herinner.

Mijn broer Lex kreeg op zijn negende verjaardag (ik was toen zes jaar) een radio. Het was een bouw pakket waar hij vaak aan zat te sleutelen. Ik was nieuwsgierig maar mocht er niet bij en hij deed zijn kamerdeur op slot. Een keer vergat hij dat en ging ik naar binnen en prutste aan de 'gehoorschelp' van de radio. Ik haalde het zilverpapier (de membraan) eruit, maar dat was essentieel voor de geluidsoverdracht. Waarom deed de radio het niet meer toen Lex die aanzette? De beruchte tante was op bezoek en ik bekende. Zij zei toen tegen mijn moeder: 'Dus hij is ook slecht' – ik werd bestraft en dat 'ook' sloeg op mijn vader. Ik vergeet het nooit.

De laatste jaren heb ik meer en meer belangstelling voor kunst gekregen, met name fotografie. Bij Martin van Thiel* (van Stichting Statief) volg ik een opleiding fotografie. Ik kwam in contact met Niek Waterbolk die een galerie heeft in de Schoutenstraat. Ik heb daar vorig jaar geëxposeerd samen met een andere René onder de titel 'René doet dit, René doet dat'. Die expo noem ik een van de mooiste weken van mijn leven! Eind augustus dit jaar exposeer ik weer en ditmaal samen met Martin. Iedereen is welkom. Ik fotografeer met een Canon 5 D; op mijn facebookpagina 'renevincentveen' kun je meer foto's van mij zien. Mijn fotowerk is bij de KvK geregistreerd onder 'De Straatjongen' – dat slaat op het soort foto's dat ik maak, maar ook op mij als persoon: mijn moeder had vaak geen tijd voor me en stuurde me de straat op.

Ik heb meerdere partners gehad in mijn leven maar ben nooit getrouwd. Ik ben niet zo geschikt voor een 'echte relatie' – ik hou wel erg van echte vriendschap, met vrouwen én mannen. Op mijn 23e had ik mijn eerste vriendin, ze zat op Middeloo in Amersfoort, en

was heel artistiek. Het duurde zo'n twee jaar.

In Baarn, waar ik de hbo-opleiding deed, ontmoette ik Maria, we waren veertien jaar samen maar een breekpunt werd dat ze per se kinderen wilde – ik wilde dat toen niet want ik was juist met mijn eigen bedrijf begonnen. Uiteindelijk heb ik Nicolle ontmoet, we kregen een zoon Abel Valentijn, maar gingen niet samenwonen. Abel (nu negentien jaar) en zijn moeder wonen in Arnhem, we hebben heel goed contact. Abel zit op het ROC, vakgroep milieumeetkunde, maar hij is ook heel muzikaal. Ik ging laatst met hem mee naar een pianoshowroom in Wezep. Daar speelde hij prachtig Chopin op een Bösendorfer vleugel van 60.000 euro. Hij moet nog even wachten met kopen. Toen Abel Valentijn geboren werd, één dag voor Valentijnsdag, was ik meteen verliefd op hem – zo'n schattig hoopje mens. Er kwam een oergevoel in me op: die laat je dus nooit in de steek. Mede omdat ik mijn eigen vader nooit gezien heb, heb ik van Abels eerste vijftien jaar een 'levensfilm' gemaakt.

Ik verheug me op foto- en eventueel ander werk voor het Gilde. Ik voel me

vereerd om het te mogen doen. Met Gerlofke en Nienke heb ik echt een klik. Ze houden van doorpakken, en hebben goed ruimte- en kleurgevoel.

Ook heel andere zaken dan klussen hebben mijn aandacht: filosofie (Camus), taal (ik smul van Guus Reiths taalweetjes) en reizen hoewel dat laatste niet meer zo veel. Utrecht is namelijk de mooiste stad van de wereld.

Voor ik van de 'klussenman met artistieke neigingen' afscheid neem, kijk ik nog even rond in zijn woonkamer: heel ruim, met vrijwel alleen (zelf ontworpen) meubels langs de muren. Een fresco met bakstenenpatroon op de muur, kasten vol cd's, cassettes, apparatuur en dinky toys. Gerestaureerde paneeldeuren van elders. Je bent origineel of je bent het niet – u mag kiezen.

AART DE VEER

*Martin van Thiel is o.a. de maker van het schitterende fotoboek Stad van het Midden, besproken in GUN jg. 15, nr. 1 uit 2014.

HUIS VAN RENÉ VEENIS

FOTO: PRIVÉ-ARCHIEF

‘Utrecht voelde in het begin niet helemaal als thuis’

Mijn naam is Marianne Boxman, ik ben geboren in ozo maar Utrechts in hart en nieren.

Mijn wiegje stond in Amsterdam waar mijn vader werkte bij de Koninklijke Marechaussee. De eerste zes jaar van mijn leven heb ik hier gewoond maar eerlijk gezegd weet ik er niet bar veel meer van. Het huis werd te klein voor mijn ouders met vier dochters, dus we verhuisden naar Aalsmeer. Tot mijn tiende heb ik hier een aantal heel plezierige jaren doorgebracht. Met vriendinnetjes bezocht ik de bloemenveiling om daar de afgevalen bloemen (die meestal geknakt waren) mee naar huis te nemen. Mijn moeder vond het helemaal niet fijn om met vier kleine meisjes alleen 's nachts thuis te zijn als mijn vader nachtdienst had. Reden om een andere baan te zoeken. Mijn vader ging bij de SHV en later de Calpam in Utrecht aan de slag. Het waren de jaren zestig, we hadden nog geen auto en met de bus was het een behoorlijke lange reis van Aalsmeer naar Utrecht. Dus we vertrokken naar een woning in Jutfaas. Mijn derde lagere school. In Jutfaas heb ik zeven jaar gewoond voordat mijn ouders weer hun boeltje oppakten en naar Utrecht vertrokken. Utrecht voelde in het begin niet helemaal als thuis. Ik weet nog goed wat het omslagpunt was. Ik fietste op een dag over de Domstraat en keek naar de Dom die daar aan het einde imposant oprijst. Op dat moment sloot ik Utrecht helemaal in mijn hart. Een topstad en ik kan wel zeggen helemaal mijn stad. Ik woon er sinds ik er met mijn ouders naartoe ben verhuisd en ga er denk ik niet meer weg. Alhoewel ik volgend jaar naar Leidsche Rijn verhuis en dit volgens mijn kinderen niet echt Utrecht is. We verschillen op dit punt van mening!

Ik heb diverse werkgevers gehad. Zo heb ik gewerkt bij de ANWB. Ik denk dat een heleboel mensen zich de rijen nog wel kunnen herinneren in de zomer.

Ook heb ik een jaar op de ANWB-bus gezeten, vijf dagen in de week in vijf verschillende stadjes. Het was in de tijd dat er maar heel weinig ANWB-kantoren waren en die bus voorzag in een behoefte. Druk dat het die dagen was, geen tijd voor lunch en sanitaire stop. Na wat werkgevers, zoals Staatsbosbeheer en De Vechtse Slag, toen eigenaar van Karel V, ben ik bij de gemeente Utrecht terechtgekomen bij Burgerzaken. Burgerlijke Stand, GBA en Vreemdelingenzaken. Ik heb vele geboorte-, overlijdens- en huwelijksakten op mijn naam staan en ook veel paren getrouwd. Ik ben benieuwd hoeveel hiervan nog bij elkaar zijn. Ook heb ik veel vreemdelingen aan mijn balie gehad. Asielzoekers, waarbij je met behulp van een tolk een verklaring onder ede moest afnemen ten aanzien van hun persoonsgegevens maar ook expats die zich een poosje in ons land wilden vestigen. Het was een mooie tijd. De laatste jaren werkte ik voor de wijk Leidsche Rijn. Dit nieuwe stuk Utrecht heb ik hierdoor goed leren kennen en waarderen.

Veel van mijn werk heb ik aan een balie verricht. Hoe logisch is het dan om aan de balie van het Gilde aan de gang te gaan. Ik ben hier pas sinds oktober 2019 bezig en het bevalt prima. Ik voel mij thuis bij het Gilde. Spijtig dat we onze mooie stad door corona op dit moment niet kunnen laten zien maar dat gaat zeker weer gebeuren. Naast het boeken van de rondleidingen houd ik mij sinds kort met Samenspraak bezig. Ook dit kan nu even niet, maar zodra het mag, gaan we er weer voor. Ik kan niet wachten!

MARIANNE BOXMAN

MARIANNE BOXMAN

FOTO: PRIVÉ-ARCHIEF

Beroemdste Utrechter aller tijden

Ieder jaar geven we in het kader van NL Doet een rondleiding voor de stichting Taal doet Meer. Deze stichting geeft taallessen aan anderstalige Utrechters. Vorig jaar begon mijn rondleiding in Wijk C en was de tweede stop het borstbeeld van Anton Geesink bij de Jacobikerk.

Ik begon mijn verhaal met: "We staan bij het beeld van een van de beroemdste Utrechters aller tijden."

Waarop een van de deelnemers reageerde met: Dick Bruna.

THEO VAN VLIET

NIJNTJEPION

FOTO: GERLOFKE HEKELAAR

Utrechtse werfkelders uniek?

Wanneer ik bij rondleidingen over de unieke werfkelders van Utrecht vertel, is er altijd wel een Fries in het gezelschap die beweert dat Leeuwarden ook werfkelders heeft. Ik heb daar tot nu toe weinig aandacht aan geschonken als echte Utrechtse (ja, dat zal wel!). Ik kwam echter dit plaatje tegen in een folder van de ANWB met leuke stedentrips, onder het motto 'Het leuke van Leeuwarden' en nu kan ik er niet meer omheen: ze bestaan echt en het plaatje kon zomaar in Utrecht genomen zijn. "Voortaan dus voorzichtig zijn met De Utrechtse werfkelders zijn uniek in de wereld."

WIL KLEIN

WERFKELDERS LEEUWARDEN FOTO UIT ANWB MAGAZINE

FOTOGRAAF ONBEKEND

Puzzel

De puzzel uit het vorige nummer heeft zoals gewoonlijk weer heel wat goede oplossingen opgeleverd. Er waren vier inzenders met af en toe verrassende vondsten. Voor de volledigheid worden hieronder alle straatnamen vermeld, ook als ze soms wel erg vergezocht waren. Gerhard Riesthuis werd de winnaar met 38 straatnamen; hij kan de prijs op het Gildekantoor afhalen.

We doen net of je **dom** bent.

Dit **wijn**huis vindt een **piano** belangrijk.

Ene **Udenaar** kan **aal**moezen geven.

Dat **ransu**ltje ligt dood op de **helling**.

Diederik van **Vleuten** selecteert nauwkeurig.

Je komt **erachter** omdat je geen **hoogte**vrees hebt.

Onder **poeha** versta ik iets anders.

Vraag aan **Maria** hoe kort **zo'n** ritje duurt.

Is deze **pot** ter bestrijding van de kosten?

Vind je die **koffie** **lauwer** echt beter?

Deze **boot** heeft een ruime kajuit.

Anton **Wachters** **int** **pieter**mannen.

Verwachting **voor 24 oktober**: **lage** temperaturen.

Iedere **avond** **elektrisch** koken **kost** wat.

Heb je die bruine **schoen** ergens gezien?

Wed, Dimplein, Domstraat

Twijnstraat, Nobelstraat

Neude, Kanaalstraat, Kanaalweg

Trans, Helling

Vleutenseweg, -vaart, -baan

(1ste, 2de, 3de)Achterstraat, Achterom, Hoogt

Haverstraat

Mariahoek, -plaats, -straat, Zonstraat

Potterstraat

Koffieweg, Lauwerhof, Lauwersteeg, Lauwerstraat, Lauwerecht

Boothstraat

Achter Sint Pieter, Pieterstraat

Voorstraat, 24 oktoberplein, Berlagestraat

Vondellaan, Lekplantsoen, Kosdreef

Schoenerstraat

De tekening op De Achterpagina van het laatste nummer is gemaakt in de Kalverstraat.

Ook voor dit nummer van Gilde Utrecht Nieuws heeft Henk van Hilten een mooie tekening ingeleverd voor De Achterpagina: weet u welke naam er op het straatnaambordje is weggelaten?

Nieuwe puzzel

De nieuwe puzzel gaat deze keer om vier Utrechtse mensen van wie hier een beknopte maar karakteristieke omschrijving wordt gegeven. Aan u de vraag om welke vier het gaat.

1. Strafrechtgeleerde naar wie in Utrecht een laan is vernoemd en in Nijmegen een kliniek.
2. Professor die zijn ogen niet in zijn zak had en die in Utrecht een straat met voorletters heeft.
3. Met zijn doka was deze dominee en dichter een fotograaf avant la lettre.
4. Een hoogleraar theologie voor wie de PTT in 1936 een driehoekige herdenkingszegel heeft uitgegeven.

Inzendingen voor 16 november 2020 naar kantoor@gildeutrecht.nl of, als u liever pen en papier gebruikt, naar Redactie Gildenieuws, Lange Smeestraat 7, 3511 PS Utrecht

THOM VAN ROSSUM

OUDEGRACHT TER HOOGTE VAN STADHUISBRUG

FOTO: MAURICE WILLEMSSEN

TEKENING: HENK VAN HILTEN